

UOHSX00704GR

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R172/2014/VZ-45644/2015/323/PMo

Brno: 22. prosince 2015

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 28. 5. 2014, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 29. 5. 2014, zadavatelem –

- **Okresní hospodářskou komorou Olomouc**, IČO 47673699, se sídlem Opletalova 364/1, 779 00 Olomouc,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S35/2014/VZ-10278/2014/513/JNe ze dne 16. 5. 2014, vydanému ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, výše uvedeným zadavatelem při zadávání veřejné zakázky s názvem „**Vzdělávání členů OHK Olomouc**“, podmínky jejíhož zadání byly uveřejněny na portálu Evropského sociálního fondu v ČR (www.esfcr.cz) dne 25. 3. 2011 pod evidenčním číslem 06765, na kterou byla dne 29. 4. 2011 uzavřena smlouva o dodávce služeb se společností TEMPO TRAINING & COLSULTING a.s., IČO 26813335, se sídlem Nad Porubkou 838/29, 721 00 Ostrava-Svinov,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 90 odst. 5 téhož zákona, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S35/2014/VZ-10278/2014/513/JNe ze dne 16. 5. 2014

potvrzují

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) obdržel dne 25. 3. 2013 podnět k přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky s názvem „Vzdělávání členů OHK Olomouc“ (dále jen „**veřejná zakázka**“), jejíž zadávací podmínky byly uveřejněny na portálu Evropského sociálního fondu v ČR (www.esfcr.cz) dne 25. 3. 2011 pod evidenčním číslem 06765.
2. Zadavatel – Okresní hospodářská komora Olomouc, IČO 47673699, se sídlem Opletalova 364/1, 779 00 Olomouc (dále jen „**zadavatel**“), dne 25. 3. 2011 uveřejnil na portálu Evropského sociálního fondu v ČR (www.esfcr.cz) pod evidenčním číslem 06765 podmínky zadání veřejné zakázky s názvem „Vzdělávání členů OHK Olomouc“ (dále jen „**veřejná zakázka**“) spojených s realizací projektu „Podpora konkurenceschopnosti členských firem OHK Olomouc“. Dne 25. 3. 2011 odeslal zadavatel pěti zájemcům výzvu k podání nabídek spolu se zadávací dokumentací. Předmětem veřejné zakázky byla realizace vzdělávacích kurzů v jednotlivých oblastech dle takto uvedených kurzů: THP pracovníci, TOP a střední management, Obchodníci a nákupčí, Pracovníci výroby a IT. Při zadávání zakázky zadavatel nepostupoval podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, což výslovně uvedl jak ve výzvě k podání nabídek, tak v zadávací dokumentaci.
3. Ze Zápisu o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 15. 4. 2011 vyplývá, že ve lhůtě pro podání nabídky zadavatel obdržel dvě nabídky, z nichž byla na základě hodnotících kritérií jako nejvýhodnější vybrána nabídka společnosti TEMPO TRAINING & COLSULTING a.s., IČO 26813335, se sídlem Nad Porubkou 838/29, 721 00 Ostrava-Svinov (dále jen „**vybraný uchazeč**“). S vybraným uchazečem byla také dne 29. 4. 2011 uzavřena smlouva na realizaci veřejné zakázky s tím, že cena poskytovaných služeb měla podle článku V. odst. 1 smlouvy činit 5 898 172 Kč bez DPH.
4. Úřad si na základě podnětu vyžádal dokumentaci o zakázce, přičemž obdržel fotokopii Smlouvy o dodávce služeb uzavřené dne 29. 4. 2011 s vybraným uchazečem a poskytl informace ke způsobu svého financování v roce 2011, dále k vlastním příjmům

¹ Pokud bude v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 26 zákona v návaznosti na § 158 odst. 1 a 2 zákona, není-li uvedeno jinak.

a realizovaným projektům. Z tohoto materiálu Úřad získal pochybnosti o tom, zda zadavatel nebyl při zadávání zakázky v postavení veřejného zadavatele ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) zákona, a zda tedy neměl při jejím zadávání postupovat dle zákona, tedy zda zakázku neměl zadat v jednom z druhů zadávacích řízení podle § 21 odst. 1 zákona, a zda se tak nedopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona. Dne 14. 1. 2014 pak Úřad zahájil správní řízení z moci úřední.

II. Napadené rozhodnutí

5. Po přezkoumání všech rozhodných skutečností vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S35/2014/VZ-10278/2014/513/JNe ze dne 16. 5. 2014 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), v jehož výroku I. konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že veřejnou zakázku nezadal v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přičemž tímto postupem mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 29. 4. 2011 uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na realizaci veřejné zakázky. Ve výroku II. Úřad za spáchání tohoto správního deliktu uložil zadavateli pokutu ve výši 25 000 Kč.
6. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se Úřad nejdříve zabýval postavením zadavatele z pohledu naplnění podmínek § 2 odst. 2 písm. d) zákona. Úřad dospěl k závěru, že právnická osoba je v postavení veřejného zadavatele ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. d) zákona, pokud kumulativně splňuje dvě podmínky (resp. dvě části definice veřejného zadavatele):
 - vykonává určitou činnost nemající komerční či obchodní charakter ve veřejném zájmu,
 - má určitý vztah (daný financováním, ovládáním nebo jmenováním orgánů) ke státu nebo jinému veřejnému zadavateli.
7. K naplnění první části definice veřejného zadavatele Úřad konstatoval, že vycházejí z judikatury Evropského soudního dvora, nyní Soudního dvora Evropské unie (dále jen „**SDEU**“), při posuzování, zda je určitý subjekt zadavatelem, je nutno vzít v potaz činnosti, za jejichž účelem byl daný subjekt založen či zřízen, i činnosti, jež tento subjekt skutečně vykonává. Úřad dále dospěl k závěru, že v případech, kdy určitý subjekt vykonává částečně činnosti sloužící k uspokojování potřeb veřejného zájmu a současně i jinou běžnou obchodní činnost, je považován za zadavatele v plném rozsahu své činnosti.
8. Úřad v napadeném rozhodnutí ze statutu Hospodářské komory České republiky (dále jen „**HK ČR**“), účinného od 1. 1. 2009 a rovněž z výpisu z obchodního rejstříku HK ČR dovodil, že regionální a okresní hospodářské komory (tedy i zadavatel) jsou složkami HK ČR, a proto z hlediska účelu založení a povahy jejich činnosti nelze postavení HK ČR a zadavatele posuzovat zcela izolovaně, ale je třeba je vnímat i ve vzájemném kontextu.
9. Úřad uvedl, že dle § 2 odst. 1 zákona č. 301/1992 Sb., o Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 301/1992 Sb**“), je HK ČR založena k podpoře podnikatelských aktivit. Dle Úřadu sama HK ČR na svých webových stránkách (<http://www.komora.cz/>) a rovněž i zadavatel v článku 1 odst. 2 Statutu OHK Olomouc (dále jen „**statut zadavatele**“) dále deklaruje, že „*Komora slouží k podpoře podnikatelských aktivit, prosazování a ochraně zájmů svých členů*“. Úřad dále uvedl, že zadavatel v rámci své působnosti mimo jiné vystavuje osvědčení

o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě, což dle Úřadu koresponduje s ustanovením § 4 odst. 1 písm. g) zákona č. 301/1992 Sb., které navíc takto vydaným dokumentům přiznává postavení veřejné listiny.

10. Úřad z výše uvedeného dovodil, že podpora podnikatelských aktivit jako takových (jako základní předpoklad rozvoje tržní ekonomiky), péče o odbornost a legálnost výkonu podnikatelské činnosti svých členů nebo vydávání celních dokumentů majících na základě zákona [§ 4 odst. 1 písm. g) zákona č. 301/1992 Sb.] povahu veřejných listin je uspokojováním potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu. V právě popsané oblasti své činnosti není zadavatel dle Úřadu vystaven hospodářské soutěži a tuto činnost nemůže vykonávat libovolný soukromý subjekt. Úřad shrnul, že vzhledem k výše uvedenému má za prokázané, že zadavatel splňuje první část definice veřejného zadavatele stanovené v § 2 odst. 2 písm. d) bodu 1. zákona, a sice že vykonává činnosti uspokojující potřeby veřejného zájmu, jež nemají obchodní či průmyslový charakter.
11. K posouzení naplnění druhé části definice veřejného zadavatele uvedené v § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2. zákona se Úřad zabýval financováním zadavatele. Úřad v napadeném rozhodnutí vycházel ze závěrů rozsudku SDEU ze dne 3. 10. 2000 ve věci C-380/98, University of Cambridge (dále jen „**rozsudek SDEU C-380/98**“) a v návaznosti na ně konstatoval, že v roce 2011 byly příjmy zadavatele tvořeny z více než 50 % dotacemi poskytovanými Olomouckým krajem, Ministerstvem pro místní rozvoj a Univerzitou Palackého. Úřad dospěl k závěru, že s ohledem na výši finančních zdrojů zadavatele získaných z vlastní hospodářské činnosti a členských příspěvků v roce 2011 a vzhledem ke skutečnosti, že na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace zadavatel v tomto roce vyčerpал částku ve výši 4 001 499,71 Kč, měl zadavatel dle Úřadu předpokládat, že v roce 2011 přijaté dotace budou tvořit více než 50 % jeho příjmů a že tedy naplní požadavek v § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2. zákona.
12. Úřad uzavřel, že zadavatel byl při zadávání veřejné zakázky v postavení veřejného zadavatele ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. d) zákona, neboť minimálně část jeho činnosti je vykonávána za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, a současně má určitý vztah (daný financováním) ke státu nebo jinému veřejnému zadavateli, neboť v předmětném rozpočtovém roce (stejně tak jako v roce předchozím) tvořily jeho příjmy od státu více než 50 % všech jeho příjmů.
13. S ohledem na skutečnost, že celkovou předpokládanou hodnotu veřejné zakázky zadavatel stanovil na 5 420 000 Kč bez DPH, Úřad konstatoval, že se jednalo o podlimitní veřejnou zakázku, a zadavatel měl tudíž povinnost veřejnou zakázku zadat v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona. Vzhledem k tomu, že tak dle závěrů Úřadu neučinil, přičemž tento postup zadavatele mohl mít dle Úřadu vliv na výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel již dne 29. 4. 2011 uzavřel smlouvu na realizaci veřejné zakázky, dopustil se zadavatel správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona.

III. Námitky rozkladu

14. Dne 29. 5. 2014 obdržel Úřad rozklad zadavatele proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 16. 5. 2014. Rozklad tedy byl podán v zákonné lhůtě.

15. Zadavatel v podaném rozkladu namítá, že rozhodnutí Úřadu je založeno na neúplném a tedy nesprávném skutkovém zjištění a dále i na nesprávném právním posouzení věci. Zadavatel je přesvědčen, že Úřad nesprávně dovedl, jaký je obsah a povaha posuzovaných činností zadavatele, zda posuzované činnosti zadavatel vykonává komerčně resp. úplatně (tj. zda mají průmyslovou či obchodní povahu) a zda zadavatel činnosti vykonává v konkurenčním prostředí. Zadavatel poukazuje na to, že Úřad v napadeném rozhodnutí jen tvrdí, že jím uváděné a posuzované činnosti zadavatele nejsou podnikatelského (tj. průmyslového či obchodního) charakteru, a že jsou uspokojováním potřeb veřejného zájmu, ale přitom nijak neuvádí, z jakých objektivních důvodů k takovým závěrům dospěl. Podle zadavatele tedy Úřad vždy jen konstatuje své závěry bez náležitého odůvodnění.
16. Zadavatel trvá na tom, že žádná z jeho činností neslouží k uspokojování potřeb veřejného zájmu, jež nemají průmyslovou nebo obchodní povahu, ale pouze k uspokojování potřeb kolektivních zájmů členů zadavatele, jež dle zadavatele mají především obchodní povahu. Zadavatel v této souvislosti namítá, že se Úřad nevypořádal s námitkou zadavatele, že ne každý kolektivní zájem je zájmem veřejným.
17. Zadavatel dále odkazuje na rozsudek SDEU ze dne 16. 10. 2003 ve věci C-283/00, Komise Evropských společenství vs. Španělské království (dále jen „**rozsudek SDEU C-283/00**“) a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009 sp. zn. 9 Afs 5/2009, z nichž dovozuje, že při určování, zda se v určitém případě jedná o uspokojování potřeb veřejného zájmu nemající obchodní či průmyslovou povahu, musí být vzaty v úvahu, a dostatečně posouzeny veškeré relevantní právní a skutkové okolnosti jako např.:
 - 1) okolnosti v době založení (zřízení) subjektu a podmínky, za nichž subjekt vykonává svou činnost,
 - 2) charakter vykonávané činnosti a podmínky, za nichž se konkrétně posuzovaná činnost realizuje v daném členském státě,
 - 3) případná absence soutěže na příslušném trhu,
 - 4) skutečnost, zda primárním cílem subjektu není vytvářet zisk,
 - 5) skutečnost, že příslušný subjekt nese riziko spojené s příslušnou činností a jakékoli veřejné financování příslušné činnosti.
18. Úřad se dle zadavatele zabýval pouze body 1) až 3), a to navíc zcela okrajově a nedostatečně. Zadavatel namítá, že se Úřad nevypořádal s podstatnými skutečnostmi, které dle zadavatele popírají naplnění první části definice veřejného zadavatele (§ 2 odst. 2 písm. d) bodu 1. zákona), konkrétně:
 - a. úplatnou povahou členství, kdy v rámci členského poplatku členové zadavatele platí za činnosti, které zadavatel pro tyto členy vykonává,
 - b. okruhem a povahou členů, jimiž jsou pouze podnikatelé, jejich sdružení, popř. spolky,
 - c. smyslem činnosti zadavatele, která směřuje výhradně k užítku členů zadavatele, tedy uzavřené skupiny osob, přičemž v rámci své činnosti zadavatel vydává stanoviska, metodiky a příručky, jež distribuuje svým členům za úplatu. Současně dle zadavatele jsou to právě jeho členové, kdo rozhodují o konkrétní náplni jeho činnosti, přičemž tito členové nemají jakoukoli motivaci, aby zadavatel

popř. HK ČR vykonával jakékoli činnosti v zájmu kohokoli jiného. Pokud má činnost zadavatele pozitivní dopad na širší okruh osob (např. na spotřebitele), neznamená to dle zadavatele, že zadavatel či HK ČR uspokojuje potřeby veřejného zájmu, neboť takový výklad může dle zadavatele vést k absurdním závěrům,

- d. povahou podpory podnikatelských aktivit, které jsou dle zadavatele ze své podstaty vždy obchodní, příp. průmyslové, není-li výslovně stanoveno jinak,
 - e. předpoklady a podmínkami vystavování osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě (tj. ATA karnetů resp. certifikátů o původu zboží), v rámci čehož zadavatel namítá, že pokud by Úřad tuto skutečnost náležitě posoudil, dospěl by k závěru, že tuto činnost nevykonává na svůj účet, ale na základě smluvního vztahu s HK ČR za účelem dosažení zisku, tj. jedná se dle zadavatele o činnost uspokojující potřeby obchodní povahy, když tyto dokumenty využívají a slouží zásadně jen podnikatelům při jejich podnikatelské činnosti. Současně zadavatel namítá, že se jedná o činnost vykonávanou v konkurenčním prostředí, neboť HK ČR není jediným monopolním poskytovatelem těchto dokumentů v rámci Evropské unie či v rámci celého světa,
 - f. okruhem osob, které vykonávají či mohou vykonávat obdobné činnosti v oblasti podnikání, kdy dle zadavatele existují i jiné subjekty, jež podporují podnikatele a hájí jejich zájmy, přičemž v tomto kontextu zadavatel poukazuje na čl. 2 a čl. 26 usnesení č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), a podotýká, že s ohledem na svobodu podnikání stát umožňuje výkon činností, obdobných činností, které vykonává zadavatel, i jiným podnikatelským a nepodnikatelským subjektům,
 - g. podmínkami a způsobem výkonu činností zadavatele.
19. Zadavatel v neposlední řadě namítá, že Úřad v napadeném rozhodnutí nesprávně interpretoval závěry rozsudku SDEU ze dne 10. 11. 1998, ve věci C-360/96, Gemeente Arnhem a Gemeente Rheden vs. BFI Holding BV (dále jen „**rozsudek SDEU C-360/96**“), neboť citovaný rozsudek dle zadavatele neuvádí žádnou „druhou variantu“ ani další možné chápání potřeb veřejného zájmu nemající průmyslovou a obchodní povahu. Tento nesprávný výklad dle zadavatele mohl mít vliv na posouzení činností vykonávaných zadavatelem.
20. Zadavatel nesouhlasí ani se závěry Úřadu, jež se vztahují k financování zadavatele dle § 2 odst. 2 písm. d) bod 2. zákona. Zadavatel je toho názoru, že pojmem „*převážné financování*“ je třeba vykládat individuálně a restriktivně, a to tak, že je třeba pod tímto pojmem rozumět poskytování finančních prostředků z rozpočtu státu či jiných veřejných zadavatelů za účelem podpory běžných (hlavních) činností subjektu nebo náhrady ztráty výdělku, resp. platby, které financují nebo podporují činnosti dotčeného subjektu bez konkrétního protiplnění. K takovým pravidelným platbám však dle tvrzení zadavatele nedocházelo. Byť je dle zadavatele zřejmé, že určitou část příjmů tvořily dotace, nelze všechny takové příjmy zahrnout pod pojem (veřejné) financování, jelikož tyto platby byly určeny a vypláceny účastníkům příslušných projektů. Zadavatel v této souvislosti namítá, že Úřad neúplně zjistil skutkový stav, když nezkontroloval, zda tyto prostředky sloužily k financování vlastní činnosti zadavatele či nikoli.

21. Zadavatel doplňuje, že směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/18/ES ze dne 31. 3. 2004 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, dodávky a služby (dále jen „**směrnice č. 2004/18/ES**“) v původní anglické verzi používá pro tzv. „jinou právnickou osobu“ označení „*body governed by public law*“, tedy v české verzi „veřejnoprávní subjekt“. Podle zadavatele tak nelze akceptovat rozšiřující výklad, který by zahrnoval i subjekty, jejichž zřízení a činnost není předmětem úpravy veřejného práva a subjekty, u kterých účelem a smyslem jejich zřízení a fungování primárně není uspokojování veřejného zájmu. Zadavatel k tomu doplňuje, že v přehledu „veřejnoprávních subjektů“ v příloze III. směrnice č. 2004/18/ES není HK ČR uvedena, teda ani zadavatel.
22. Zadavatel dále namítá, že pokud by měl podmínku převážného financování dopředu posuzovat k objemu financování za příslušný rok, byl by vystaven výrazné právní nejistotě, jelikož splnění podmínky by bylo závislé na dopředu přesně nepredikovatelné skutečnosti, zda obdrží v tom kterém roce nenárokové prostředky od veřejných zadavatelů.
23. Zadavatel v neposlední řadě namítá, že mu nemůže být kladeno k tíži, že právní úprava je nepřiměřená a nežádoucím způsobem vágní a příliš obecná. Současně je toho názoru, že jednal v souladu s příslušným metodickým pokynem Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost ve verzi 1.4., který je pro něj závazný, a současně v dobré víře, že tento způsob je správný a zákonný.
24. Zadavatel vyjadřuje nesouhlas se závěrem Úřadu, že splňuje podmínku předpokládanou, tj. že v roce 2011 byl financován převážně státem nebo jiným veřejným zadavatelem. Z pojmu „financování“ je možné dovodit, že se jedná o pravidelné poskytování finančních prostředků z rozpočtu státu či jiných veřejných zadavatelů za účelem podpory běžných činností nebo náhrady ztráty výdělku. K žádným takovým pravidelným platbám ze strany státu nebo jiného veřejného zadavatele, které by podporovaly běžnou činnost zadavatele, však nedochází a nedocházelo. Pouze platby státu a veřejných zadavatelů na podporu financování činností konkrétního subjektu, pro které byl zřízen nebo založen nebo které běžně v rámci svého účelu vykonává, lze považovat za „financování“ ve smyslu zákona, resp. směrnice č. 2004/18/ES. Ne všechny platby provedené jinými zadavateli způsobují specifický vztah podřízenosti nebo závislosti. Jen ty platby, které financují nebo podporují činnosti dotčeného subjektu bez konkrétního protiplnění lze považovat za „veřejné financování“.
25. Za příjmy, které by bylo možné podřadit pod pojem financování, nelze podřadit ani dotaci poskytnutou zadavateli z Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace. Tyto dotační prostředky podle zadavatele nelze považovat za jeho skutečné příjmy, neboť tyto jsou určeny výlučně na úhradu způsobilých nákladů spojených s realizací příslušných projektů, tzn. v rámci financování zadavatele nejsou relevantním údajem. Prostředky, které zadavatel přijme z dotací od veřejného zadavatele, jsou tedy v převážné části následně vypláceny subjektům vybraným v rámci výběrového řízení na ten který projekt, a to za jimi poskytované služby. I kdyby zadavatel čerpal prostředky účetně vykázané jako „dotace“, tyto z většiny neslouží k financování zadavatele, nýbrž z daných prostředků jsou financovány subjekty, které na základě výběrových řízení poskytují služby v rámci příslušných projektů. Úřad se podle zadavatele v napadeném rozhodnutí nevypořádal se skutečností, že peníze z dotace nesloužily k financování vlastní činnosti zadavatele.

Závěr rozkladu

26. Na základě shora uvedených skutečností zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Řízení o rozkladu

27. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

28. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, tu však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
29. Úřad tím, že ve výroku I. rozhodnutí č. j. ÚOHS-S35/2014/VZ-10278/2014/513/JNe ze dne 16. 5. 2014 konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že veřejnou zakázku nezadal v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona, přičemž tímto postupem mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a dne 29. 4. 2011 uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na realizaci zakázky, rozhodl správně a v souladu se zákonem. Dále tím, že Úřad ve výroku II. napadeného rozhodnutí za spáchání tohoto správního deliktu uložil zadavateli pokutu ve výši 25 000 Kč, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

30. V prvé řadě konstatuji, že námitky rozkladu zadavatele směřují zejména proti části napadeného rozhodnutí, v níž Úřad posuzoval postavení zadavatele ve smyslu naplnění podmínek § 2 odst. 2 písm. d) zákona. Uvedená právní úprava vychází ze směrnice č. 2004/18/ES, na kterou v rozkladu odkazuje samotný zadavatel, byť v jiném kontextu. Vzhledem k tomu, že zákon dále definici veřejného zadavatele nerozvádí, je citované ustanovení nutno interpretovat ve světle příslušné soudní judikatury a rovněž judikatury SDEU.
31. Podle § 2 odst. 2 písm. d) bodu 1. zákona je veřejným zadavatelem rovněž jiná právnická osoba, pokud byla založena či zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu (jako první část definice veřejného zadavatele).
32. Úřad v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že podpora podnikatelských aktivit jako takových (jakožto základního předpokladu rozvoje tržní ekonomiky), péče o odbornost a legálnost výkonu podnikatelské činnosti svých členů nebo vydávání celních dokumentů majících na základě zákona povahu veřejných listin je uspokojováním potřeb veřejného

zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu. V právě popsané oblasti své činnosti zadavatel dle Úřadu není vystaven hospodářské soutěži a tuto činnost nemůže vykonávat libovolný soukromý subjekt. Úřad shrnul, že vzhledem k výše uvedenému má za prokázané, že zadavatel splňuje první část definice veřejného zadavatele stanovené v § 2 odst. 2 písm. d) bodu 1. zákona, a sice že vykonává určité činnosti k uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu.

33. Zadavatel ve svém rozkladu namítá, že Úřad nesprávně posoudil, že jím vykonávané činnosti uspokojují potřeby veřejného zájmu, jež nemají průmyslovou a obchodní povahu, nadto tak učinil bez náležitého odůvodnění. Dále zadavatel namítá, že při posouzení jím vykonávaných činností je třeba brát ohled na relevantní judikaturu, dle níž ne každý kolektivní zájem je i zájmem veřejným.
34. Vzhledem k charakteru námitek zadavatele považuji za nezbytné se nejdříve vyjádřit k výkladu první části definice veřejného zadavatele v § 2 odst. 2 písm. d) bodu 1. zákona. Dle závěrů rozsudku SDEU ze dne 22. 5. 2003 ve věci C-18/01, *Arkkittehtuuritoimisto Riitta Korhonen Oy a další vs. Varkauden Taitotalo Oy* (dále jen „**rozsudek SDEU C-18/01**“), uvedených zejména z jeho bodu 40., má první část definice veřejného zadavatele dvě složky. Nejdříve je třeba posoudit, zda činnost subjektu směřuje k uspokojování potřeb veřejného zájmu (dále také „**první podmínka**“), a následně, zda taková činnost nemá obchodní nebo průmyslovou povahu (dále také „**druhá podmínka**“). Teprve při zjištění, že v činnosti přezkoumávaného subjektu lze spatřovat naplnění obou uvedených podmínek, lze konstatovat, že tento subjekt tuto první části definice naplňuje.
35. Považuji za nezbytné zdůraznit, že dle závěrů rozsudku SDEU ze dne 15. 1. 1998 ve věci C-44/96, *Mannesmann Anlagenbau Austria AG a další vs. Strohal Rotationsdruck GesmbH* (dále jen „**rozsudek SDEU C-44/96**“) není nezbytné, aby všechny činnosti tohoto subjektu sloužily k uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu. Pro naplnění této části definice totiž dokonce postačuje, pokud činnost související s uspokojováním potřeb v obecném zájmu tvoří třeba i jen relativně malou část jeho činnosti, kterou tento subjekt vykonává. Pokud tedy zadavatel vykonává částečně činnost sloužící k uspokojování potřeb veřejného zájmu a současně i jinou běžnou obchodní činnost (další aktivitu, jejímž cílem je tvorba zisku), je považován za veřejného zadavatele v plném rozsahu své činnosti, jak ostatně správně konstatoval Úřad v napadeném rozhodnutí.
36. Pokud se týká výkladu pojmu „*potřeby veřejného zájmu*“, konstatuji, že představuje typický neurčitý právní pojem. Jako takový zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu (Úřadu) prostor, aby posoudil, zda konkrétní případ patří do rozsahu tohoto pojmu či nikoli (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 11/2003 ze dne 23. 10. 2003). Vzhledem k tomu, že definice veřejného zadavatele v zákoně vychází ze zadavatelem odkazované směrnice č. 2004/18/ES, je nezbytné ji současně interpretovat eurokonformně. Výše uvedený závěr vyplývá rovněž z rozsudku SDEU ze dne 27. 2. 2003 sp. zn. C-373/00, ve věci *Adolf Truley GmbH v Bestattung Wien GmbH* (body 35. a 40.), v němž SDEU mimo jiné konstatoval, že potřeby veřejného zájmu (pozn. předsedy Úřadu: dle anglické verze uvedené směrnice „*needs in the general interest*“ – tedy potřeby obecného zájmu) jsou svébytným pojmem práva Evropské unie, jenž musí být vykládán ve světle kontextu příslušného článku směrnice a rovněž účelu směrnice.

37. K tomu dále uvádím, že pojem potřeby veřejného zájmu ve směrnici č. 2004/18/ES podrobněji definován není. Za určité vodítko lze považovat seznamy veřejnoprávních subjektů uvedené v příloze III. směrnice č. 2004/18/ES. V této souvislosti však považuji za nezbytné zdůraznit, že čl. 1 odst. 9 *in fine* explicitně stanovuje, že seznamy v příloze III. směrnice č. 2004/18/ES obsahují výčet veřejnoprávních subjektů demonstrativním způsobem, a tedy nikoli vyčerpávajícím (taxativním). Skutečnost, že zadavatel v těchto seznamech uveden není, proto nic nevypovídá o tom, zda naplňuje definici veřejného zadavatele či nikoli. Námitku zadavatele, že rovněž z toho důvodu jej nelze považovat za veřejného zadavatele, proto považuji za nedůvodnou.
38. Relevantní judikaturu SDEU z pohledu výkladu pojmu potřeby veřejného zájmu analyzoval rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 Afs 98/2010 ze dne 31. 5. 2011 (zejm. viz body 39. a 40.), v němž dospěl k závěru, že SDEU zaujal k nahlížení přítomnosti prvku veřejného zájmu poměrně volný přístup a vykládá jej poměrně extenzivně. Nejvyšší správní soud pak konstatoval, že *„veřejný či obecný zájem je možno v dané souvislosti chápat jako protiklad zájmů soukromých, od nichž se odlišuje tím, že okruh osob, jimž takový zájem svědčí, je vždy neurčitý. Z této povahy potřeb veřejného či obecného zájmu pak vyplývá také zvláštní zájem na zabezpečení jejich uspokojování, projevující se např. tím, že takové potřeby jsou uspokojovány buďto přímo prostřednictvím státu či stát si nad uspokojováním těchto potřeb ponechává kontrolu, ať již přímo či prostřednictvím ovlivňování podmínek, za nichž uspokojování potřeb v obecném zájmu probíhá“*.
39. Po shrnutí obecných východisek pro výklad pojmu potřeb veřejného zájmu jsem přistoupil k jejich aplikaci na právě posuzovaný případ. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Úřad spatřuje veřejný zájem mimo jiné v základním poslání zadavatele vyjádřeném v článku 1 odst. 2 statutu zadavatele, podle kterého *„Komora slouží k podpoře podnikatelských aktivit, prosazování a ochraně zájmů svých členů“*. Úřad v napadeném rozhodnutí uvedl, že pokud byl zadavatel zřízen za účelem podpory podnikatelských aktivit (rozvoje podnikání), nelze tuto skutečnost interpretovat tak, že by byl zřízen k samotnému podnikání.
40. V první řadě konstatuji, že se neztotožňuji se závěry zadavatele, že Úřad v napadeném rozhodnutí neuvedl, proč jsou uvedené činnosti zadavatele uspokojováním potřeb veřejného zájmu, jelikož Úřad se touto otázkou dostatečně zaobíral v bodech 27. – 40. odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu jsem dále přistoupil k přezkumu správnosti tam uvedených úvah Úřadu.
41. Ochrana podnikání a provozování jiné hospodářské činnosti je statkem (tj. základním právem), jehož ochrana je zakotvena již v čl. 26 odst. 1 LZPS, dle kterého má každý právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost (na tento článek LZPS v rozkladu poukazuje samotný zadavatel). Okruh osob, jimž zájem na ochraně (resp. zachování práva) podnikání svědčí, je neurčitý (právo podnikat náleží každému), a taktéž se bezesporu jedná o oblast, jež je regulována a kontrolována státem. V obecné rovině tak lze dovodit, že na zachování a na ochraně podnikání je dán veřejný zájem. Pokud tedy zadavatel již ve svém statutu deklaroval, že slouží k podpoře podnikatelských aktivit, může výše uvedené indikovat, že některé jeho činnosti uspokojují potřeby veřejného zájmu. Sama o sobě však taková deklarace ke konstatování naplnění první podmínky nepostačuje. Vždy je nezbytné posoudit,

zda taková deklarace účelu založení má odraz rovněž v konkrétních činnostech, k nimž byl zadavatel založen a jež vykonává.

42. Úřad za činnosti zadavatele, jež slouží k uspokojování potřeb veřejného zájmu, dále označil péči o odbornost a legálnost výkonu podnikatelské činnosti svých členů a vydávání celních dokumentů majících povahu veřejných listin [dle § 4 odst. 1 písm. g) zákona č. 301/1992 Sb.].
43. Činnosti zadavatele uvedené v článku 4 odst. 2 statutu zadavatele, dle kterých je člen komory povinen vykonávat podnikatelskou činnost odborně a v souladu se zákony a obecně závaznými právními předpisy, přičemž pro jejich porušení může být zadavatelem vyloučen z členství, podporují péči o odbornost a legálnost výkonu podnikatelské činnosti svých členů, a tedy slouží k uspokojování potřeb veřejného zájmu.
44. V návaznosti na výše uvedené se částečně ztotožňuji s tvrzením zadavatele uvedeným v rozkladu, že pokud zadavatel dbá, aby jeho členové vykonávali podnikatelskou činnost odborně a v souladu s obecně závaznými právními předpisy (a pokud tak nečiní, zadavatel jejich členství ukončí), směřuje tato činnost k uspokojování potřeb kolektivního zájmu členů zadavatele, nikoli potřeb zájmu veřejného. Zadavatel má totiž (svůj vlastní) zájem na tom, aby jeho členové, kteří se mimo jiné účastní rozhodování na fungování zadavatele, dbali dodržování právních předpisů a členských povinností. Je rovněž logické, pokud nedodržení předpisů, případně jiné hrubé porušení členských povinností, zadavatel sankcionuje vyloučením takového člena. Ukončení nebo přijetí do členství zadavatele však potřeby veřejného zájmu nereflektuje.
45. Jinak je tomu v případě dalších aktivit zadavatele. Zadavatel v rámci své působnosti také mj. vystavuje osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě. Úřad v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že pod taková osvědčení lze podřadit i vybrané celní dokumenty, a to konkrétně osvědčení (certifikáty) o původu zboží a ATA karnety. Úřad dále konstatoval, že vydávání celních dokumentů majících na základě zákona [§ 4 odst. 1 písm. g) zákona č. 301/1992 Sb.] povahu veřejných listin je uspokojováním potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu.
46. V první řadě se ztotožňuji se závěrem Úřadu, že zadavatel byl zřízen rovněž za účelem vystavování osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě. Současně považuji za správný závěr Úřadu, že zadavatel uvedenou činnost (vystavování takových osvědčení) skutečně vykonává, neboť tato skutečnost vyplývá z jeho internetových stránek, z jeho vyjádření v rámci správního řízení před Úřadem, stejně jako ze smlouvy o spolupráci při výkonu činností na úseku karnetů ATA a certifikátů o původu zboží, uzavřené dne 23. 4. 2004 mezi zadavatelem a HK ČR (dále jen „**Smlouva o spolupráci**“).
47. Za osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích vznikajících v mezinárodním obchodě, která jsou vystavována zadavatelem, lze považovat především osvědčení (certifikáty) o původu zboží. Jak Úřad správně dovodil, uvedené osvědčení je celním dokumentem, jemuž zákon přiznává povahu veřejné listiny. Osvědčení o původu zboží je podstatným dokumentem při uplatňování dovozního cla (např. při uplatňování celního zvýhodnění), na jehož regulaci a vybírání má stát zájem. Stejně jako daně či jiné poplatky totiž celní poplatky slouží státu jako zdroj prostředků pro veřejný sektor k financování funkcí

státu a veřejné správy. Ostatně zjišťování a osvědčování původu zboží je rovněž nástrojem při uplatňování státních obchodněpolitických opatření v oblasti mezinárodního obchodu (od preferenčních opatření až po možnost zákazů obchodu s daným zbožím). Vzhledem k tomu je na tuto činnost zadavatele třeba pohlížet jako na činnost uspokojující potřeby veřejného zájmu.

48. Výše uvedené závěry platí obdobně i pro ATA karnety, jež jsou mezinárodním celním dokumentem sloužícím pro potřeby dočasného (bezcelního) vývozu různých druhů zboží a k jejichž vystavování se stát zavázal mezinárodními smlouvami, konkrétně Celní úmluvou o karnetu A. T. A. pro dovozní celní záznam zboží, sjednanou dne 6. 12. 1961 v Bruselu (dále jen „**Celní úmluva o karnetu A. T. A.**“) a Úmluvou o dočasném použití, přijatou dne 26. 6. 1990 v Istanbulu (dále jen „**Úmluva o dočasném použití**“).
49. V případě této činnosti zadavatele nelze konstatovat, že by se jednalo o zájem kolektivní (vyjadřující zájem členů zadavatele) a nikoli veřejný, jelikož zadavatel vystavuje tyto dokumenty nikoli výhradně pro své členy. Takové omezení nevyplývá ani z výše uvedeného statutu ani z příslušných právních předpisů či mezinárodních smluv (srov. § 4 odst. 1 písm. g) zákona č. 301/1992 Sb. nebo výše uvedené Celní úmluvy o karnetu A. T. A. a Úmluvy o dočasném použití). Pro úplnost uvádím, že jelikož jsem dovodil, že vydávání výše uvedených dokumentů není vázáno na členství v zadavateli, považuji za irelevantní námitku zadavatele, že se měl Úřad v této souvislosti zabývat úplatnou povahou členství v zadavateli.
50. K námitce zadavatele, že tuto činnost nevykonává svým jménem a na svůj účet, ale na základě smluvního vztahu s HK ČR, konstatuji, že § 2 odst. 2 písm. d) bod 1. stanovuje, že veřejným zadavatelem je subjekt, jenž byl založen či zřízen a účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu (které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu), nestanovuje však a ani neomezuje, na základě jakého právního titulu tento subjekt činnost vykonává. Rozhodujícím rovněž z hlediska judikatury SDEU je, zda byl za tímto účelem zřízen či založen a zda tuto činnost skutečně vykonává. Uvedené podmínky jsou v předmětném případě naplněny, jelikož jak již bylo řečeno výše, zadavatel tuto činnost fakticky vykonává a současně tato činnost byla vymezena již v jeho statutu.
51. Vzhledem k výše uvedenému jsem dospěl k závěru, že Úřad v napadeném rozhodnutí správně dovodil, že byl zadavatel založen a současně vykonává činnosti k uspokojování potřeb veřejného zájmu.
52. Po posouzení naplnění první podmínky jsem přistoupil k zjištění, zda Úřad správně posoudil naplnění podmínky druhé. Úřad v bodu 39. odůvodnění napadeného rozhodnutí k druhé podmínce uvedl, že *„podpora podnikatelských aktivit jako takových (jakožto základního předpokladu rozvoje tržní ekonomiky), péče o odbornost a legálnost výkonu podnikatelské činnosti svých členů (jak bylo uvedeno výše), nebo vydávání celních dokumentů majících na základě zákona [§ 4 odst. 1 písm. g) zák. č. 301/1992 Sb.] povahu veřejných listin je uspokojováním potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou nebo obchodní povahu. V právě popsané oblasti své činnosti zadavatel není vystaven hospodářské soutěži a tuto činnost nemůže vykonávat libovolný soukromý subjekt“*.
53. Zadavatel v podaném rozkladu uvádí, že s tímto posouzením Úřadu nesouhlasí. Zadavatel zejména namítá, že osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě, vydává za účelem dosažení zisku a *„uspokojuje potřebu zásadně*

obchodní povahy, když tyto dokumenty z jejich podstaty využívají a slouží zásadně jen podnikatelům pro jejich podnikatelské činnosti“. Zadavatel je dále toho názoru, že tuto činnost vykonává v konkurenčním prostředí a v prostředí hospodářské soutěže, jelikož není jediným monopolním poskytovatelem těchto služeb na území Evropské unie, resp. světa. Úřad dle zadavatele pochybil, když se s těmito skutečnostmi v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

54. K výše uvedeným námitkám zadavatele nejdříve uvádím, že za činnosti zadavatele, v nichž spatřuji uspokojování potřeb veřejného zájmu, považuji, jak jsem shrnul výše, zejména vydávání osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě. Následující závěry se proto vztahují právě k této činnosti zadavatele (tedy k tzv. ATA karnetům) a tedy k postavení zadavatele s touto činností související.
55. Stejně jako v případě posouzení naplnění první podmínky je i v případě zkoumání naplnění podmínky druhé podstatná judikatura SDEU, na níž Úřad v napadeném rozhodnutí odkazuje. Důležitým vodítkem, zda tyto potřeby mají či nemají obchodní či průmyslovou povahu, je zjištění, zda dotčený subjekt vykonává svou činnost v podmínkách hospodářské soutěže a tedy, zda jsou tyto potřeby uspokojovány dostupností služeb či zboží na trhu či nikoli.
56. Z judikatury SDEU, například z bodu 49. rozsudku SDEU C-18/01, vyplývá, že pokud dotčený subjekt vykonává činnost v podmínkách hospodářské soutěže, může tato skutečnost indikovat, že obecná potřeba má průmyslový nebo obchodní charakter. Další vodítko může poskytnout bod 37. rozsudku SDEU ze dne 10. 5. 2001 ve spojené věci C-223/99 a C-260/99 *Agorà Srl vs. Excelsior Snc di Pedrotti Bruna & C.* (dále jen „**rozsudek SDEU ve spojené věci C-223/99 a C-260/99**“), z něhož vyplývá, že za potřeby v obecném zájmu, jež nemají průmyslovou či obchodní povahu, lze obecně považovat (prvně) takové, jež jsou uspokojovány jinak než prostřednictvím dostupnosti zboží a služeb na trhu, a (za druhé) ty, které se z důvodu, že na jejich uspokojování je nahlíženo jako na veřejný zájem, stát rozhodl vykonávat sám nebo se rozhodl si nad jejich vykonáváním alespoň udržet potřebou kontrolu.
57. Pro posouzení, zda se zadavatel ve vztahu k vydávání dotčených osvědčení, pohybuje v prostředí hospodářské soutěže, považuji za nezbytné nejdříve uvést, že Úřad v napadeném rozhodnutí správně dovodil, že je zadavatel složkou HK ČR. Výše uvedené propojení zadavatele a HK ČR lze dovodit zejména z ustanovení zákona č. 301/1992 Sb.
58. Dle § 3 odst. 1 ve spojení s § 1 zákona č. 301/1992 Sb. tvoří HK ČR okresní komory, tedy i zadavatele. Podle § 3 odst. 6 zákona č. 301/1992 Sb. vztahy HK ČR a okresních komor neupravené zákonem č. 301/1992 Sb. upravuje statut HK ČR. Dle § 4 odst. 2 zákona č. 301/1992 Sb. statut HK ČR upravuje i působnost zadavatele jako okresní komory. Propojení zadavatele a HK ČR pak vyplývá i z dalších ustanovení téhož zákona, zejména § 13 zákona č. 301/1992 Sb. upravujícím orgány HK ČR.
59. Jak Úřad správně uvedl v napadeném rozhodnutí, tento závěr vyplývá i z výpisu z obchodního rejstříku HK ČR a statutu HK ČR. Ve vztahu k vydávání dotčených osvědčení pak upozorňuji, že dle bodů VIII.1.1 a VIII.2.1 Smlouvy o spolupráci cenu za vystavení a potvrzení ATA karnetů a certifikátů o původu zboží určuje zadavateli právě HK ČR.

60. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem jsem shodně jako Úřad v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že při posouzení existence hospodářské soutěže nelze postavení HK ČR a zadavatele posuzovat odděleně.
61. K ingerenci státu do této činnosti zadavatele konstatuji následující. Zmocnění k vydávání osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě a mají povahu veřejné listiny, bylo HK ČR dáno přímo zákonem [§ 4 odst. 1 písm. g) zákona č. 301/1992 Sb.]. Zákonodárce tak výkon určitých činností v oblasti vydávání celních dokumentů (osvědčení o původu zboží a ATA karnetů) svěřil HK ČR. Zároveň je podstatné podotknout, že si stát udržuje prostřednictvím veřejnoprávní regulace nad touto činností zadavatele vliv (kontrolu) tím, že stanovuje podmínky, za kterých se tyto dokumenty vydávají. Zmínit lze například přímo aplikovatelné (self-executing) Nařízení rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších smluv a nařízení Komise č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství. Posledně citovaná nařízení (zejména pak druhé z nich) stanovují vzhled a obsah osvědčení o původu zboží a rovněž určují případy, kdy je obligatorně požadováno předložení takového osvědčení. Obdobně Úmluva o dočasném použití určuje závazný vzor ATA karnetů a podrobná pravidla pro jejich vydávání a záruky s nimi související. Výše uvedený vliv státu prostřednictvím veřejnoprávní regulace indikuje naplnění druhé podmínky ve smyslu závěrů rozsudku SDEU ve spojené věci C-223/99 a C-260/99.
62. Obligatorně nastavené podmínky, určený rozsah a podoba osvědčení a ATA karnetů současně omezují možnost volby obchodních strategií v této oblasti, což rovněž indikuje, že se vydávání těchto dokumentů nerealizuje v podmínkách hospodářské soutěže a tedy, že tato činnost zadavatele nemá průmyslový a obchodní charakter.
63. Dalším indikátorem naplnění druhé podmínky je zjištění, zda jsou tyto potřeby uspokojovány jinak než dostupností zboží a služeb na trhu. Jinými slovy je tímto indikátorem zjištění, zda předmětné aktivity zadavatele (vydávání výše uvedených dokumentů) jsou či mohou být vykonávány i jinými soukromoprávními subjekty.
64. Jak Úřad správně dovedl v napadeném rozhodnutí, HK ČR a její složky (zahrnující zadavatele) jsou jedinými subjekty v České republice, jež jsou oprávněny vystavovat osvědčení o skutečnostech důležitých v právních vztazích, které vznikají v mezinárodním obchodě (tj. osvědčení o původu zboží a ATA karnety). Jsou zároveň jedinými subjekty, jež tuto činnost na území ČR vykonávají. Výše uvedené vyplývá mimo jiné i z čl. II.1 a II.2 Smlouvy o spolupráci a tuto skutečnost (že je jediným subjektem vydávajícím tato osvědčení resp. karnety v České republice) ani zadavatel v podaném rozkladu nerozporuje. Absence konkurence a absence oprávnění jiného subjektu vydávat dotčené dokumenty v České republice je dalším ukazatelem toho, že uvedená činnost zadavatele nemá průmyslovou či obchodní povahu.
65. K námitce zadavatele, že za vydávání dotčených dokumentů vyžaduje platbu, z níž mu plyne zisk, uvádím následující. Za situace, kdy jsem výše dovedl, že vydávání těchto celních dokumentů upokojuje potřeby veřejného zájmu, kdy ze statutu zadavatele nevyplývá, že by jeho primárním účelem bylo vytváření zisku (k tomu např. bod 81. rozsudku SDEU C-283/00) a současně kdy je v důsledku veřejnoprávní regulace *de facto* omezena

volba jeho obchodní strategie při jejich vydávání, nelze na tuto činnost pohlížet jako na hospodářskou činnost, jež by zadavatel vykonával za účelem dosažení zisku.

66. V neposlední řadě uvádím, že se nelze ztotožnit se zadavatelem v tom, že vydávání těchto dokumentů má obchodní charakter už jen z důvodu, že tyto dokumenty slouží zásadně jen podnikatelům při jejich podnikatelské činnosti. Primární je totiž posouzení podmínek, za jakých jsou tyto dokumenty vydávány, a posouzení postavení zadavatele při jejich vydávání, nikoli posouzení postavení a charakteru „koncových příjemců (uživatelů)“ těchto potřeb. Ostatně, tento zjednodušující závěr popírá celá řada případů, například pokud by se postupovalo logikou zadavatele, dopadlo by konstatování o obchodním charakteru kupříkladu na vydávání živnostenského oprávnění nebo výpisu z obchodního rejstříku (tj. činnosti typicky uspokojující potřeby veřejného zájmu a nemající obchodní charakter), jelikož tyto jsou vydávány rovněž zpravidla podnikatelům.
67. K námitce zadavatele, že měl Úřad zkoumat existenci hospodářské soutěže i v jiných zemích Evropské unie nebo celého světa, uvádím následující. Jak bylo uvedeno výše, zmocnění HK ČR jí bylo dáno přímo ze zákona, stát si současně zachoval prostřednictvím veřejnoprávní regulace nad touto činností zadavatele vliv (kontrolu), v důsledku čehož má HK ČR a potažmo i zadavatel omezenou volbu obchodních strategií, a dále HK ČR a její složky včetně zadavatele jsou jedinými subjekty oprávněnými tyto dokumenty na území České republiky vydávat. Na základě těchto skutečností je nutné na činnost zadavatele spočívající ve vydávání uvedených dokumentů pohlížet jako na výkon části určitých činností, jež stát (zákonodárce) přenesl na HK ČR (a tedy potažmo na zadavatele). Je na ni tedy třeba pohlížet jako na činnost, která nemá charakter hospodářské (ekonomické) aktivity soutěžitele ve smyslu zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), u které by se vymezoval relevantní trh rovněž přeshraničně či by se řešila otázka substitutu dodávaného zboží v celoevropském či dokonce světovém měřítku. Námitku zadavatele, že měl Úřad v napadeném rozhodnutí zohlednit i to, že v rámci Evropské unie či v rámci celého světa, existují i další subjekty vydávající tyto dokumenty, proto nepovažuji za relevantní.
68. Zadavatel rovněž namítá, že Úřad v napadeném rozhodnutí nesprávně interpretoval rozsudek SDEU sp. zn. C-360/96, neboť citovaný rozsudek dle zadavatele neuvádí žádnou druhou variantu ani další možné chápání potřeb veřejného zájmu nemající průmyslovou a obchodní povahu. Tento nesprávný výklad dle zadavatele mohl mít vliv na posouzení činností vykonávaných zadavatelem z hlediska toho, zda se jedná o uspokojování potřeb veřejného zájmu nemající průmyslovou či obchodní povahu.
69. Úřad v dotčeném bodu 26. písm. c) napadeného rozhodnutí uvedl, že z relevantní judikatury SDEU je možné učinit mimo jiné závěr, že „Potřeby veřejného zájmu nemající průmyslovou nebo obchodní povahu jsou chápány mimo jiné jako potřeby, které jsou uspokojovány jinak, než dostupností zboží a služeb na trhu, a (jako druhá varianta) které se stát, z důvodu obecného zájmu, rozhodl poskytovat sám, nebo nad kterými si přeje udržet rozhodující vliv. (Rozsudek ze dne 10. listopadu 1998, C-360/96 Gemeente Arnhem a Gemeente Rheden vs. BFI Holding BV)“.
70. K výše uvedenému konstatuji, že se lze částečně ztotožnit se zadavatelem v tom, že Úřad v citovaném bodě napadeného rozhodnutí uvedl, že odkazovaný závěr pochází z rozsudku

SDEU C-360/96, ačkoli z tohoto rozsudku výslovně nevyplývá. V tomto případě bylo namístě, aby Úřad poukázal spíše na bod 37. rozsudku SDEU ve spojené věci C-223/99 a C-260/99, na nějž jsem odkazoval výše v tomto rozhodnutí o rozkladu, a který výslovně používá pojmy „za prvé“ a „za druhé“ (v ang. verzi „*first*“ a „*secondly*“).

71. Konkrétně tedy rozsudek SDEU ve spojené věci C-223/99 a C-260/99 uvádí, že potřeby v obecném zájmu, jež nemají průmyslovou či obchodní povahu, lze obecně považovat prvně takové, jež jsou uspokojovány jinak než prostřednictvím dostupnosti zboží a služeb na trhu, a dále za druhé ty, které se z důvodu, že na jejich uspokojování je nahlíženo jako na veřejný zájem, stát rozhodl vykonávat sám nebo se rozhodl si nad jejich vykonáváním alespoň udržet potřebou kontrolu. Znění závěrů rozsudku SDEU ve spojené věci C-223/99 a C-260/99 tedy spíše odpovídá závěrům Úřadu, které v této souvislosti pojednávaly o dvou variantách. I pokud bych však připustil, že vztah mezi těmito východisky SDEU zamýšlel jako kumulativní, neměly by závěry Úřadu ohledně alternativního posouzení těchto východisek vliv na zákonnost a správnost výroků napadeného rozhodnutí, jelikož jsem výše dospěl k závěru, že zadavatel naplnil obě východiska současně (viz předcházející body odůvodnění tohoto rozhodnutí o rozkladu).
72. Vzhledem k výše uvedenému jsem dospěl k závěru, že Úřad v napadeném rozhodnutí správně dovedl, že zadavatel naplnil první část definice veřejného zadavatele stanovenou v § 2 odst. 2 písm. d) bod. 1 zákona.
73. Zadavatel v podaném rozkladu dále namítá, že Úřad nesprávně posoudil i naplnění druhé části definice veřejného zadavatele zakotvené v § 2 odst. 2 písm. d) zákona, že je zadavatel financován převážně státem či jiným veřejným zadavatelem. Zadavatel odkazuje na rozsudek SDEU C-380/98, ze kterého dovozuje, že dotační prostředky zpravidla nelze považovat za skutečné příjmy zadavatele, neboť tyto jsou určeny a vypláceny účastníkům projektů za jimi poskytnuté služby. Zadavatel uvádí, že prostředky přijaté z dotací převážně vyplatí dalším subjektům na realizaci daného projektu a tedy neslouží dle jeho názoru k financování zadavatele a jeho hlavní činnosti. Úřad dle zadavatele pochybil, když nezkoumal, zda obdržené veřejné finanční prostředky sloužily k financování vlastní („hlavní“) činnosti zadavatele či nikoli.
74. Úřad v napadeném rozhodnutí správně odkázal na závěry rozsudku SDEU C-380/98. Výše uvedený rozsudek se mimo jiné zabýval otázkou, jaké příjmy lze podřadit pod pojem financovaný převážně státem či jiným veřejným zadavatelem. V bodu 21. odkazovaného rozsudku dospěl SDEU k závěru, že způsob, jakým je subjekt financován, může vypovídat o tom, zda je úzce závislý na jiném zadavateli. Podle SDEU se však nejedná o kritérium absolutní a tedy ne všechny platby provedené jinými zadavateli způsobují nebo prohlubují specifický vztah podřízenosti nebo závislosti. Jen ty platby, které financují nebo podporují činnosti dotčeného subjektu bez konkrétního protiplnění lze dle závěrů SDEU považovat za veřejné financování.
75. K těmto námitkám zadavatele uvádím, že pokud se týká otázky financování, zákon (konkr. § 2 odst. 2 písm. d) bod 2. zákona) stanovuje, že aby byla naplněna tato část definice veřejného zadavatele, musí být financování převážné a poskytovatelem těchto příjmů musí být stát či jiný veřejný zadavatel. Jak jsem shrnul výše, z rozsudku SDEU ve věci C-380/98 dále vyplývá, že tyto „započitatelné“ platby musí financovat nebo podporovat činnosti

dotčeného subjektu bez konkrétního protiplnění. Ze zákona ani z judikatury SDEU však nelze vysledovat zadavatelem tvrzený závěr, že by se do těchto plateb měly započítávat pouze platby na „*hlavní činnost zadavatele*“, ani ze zákona neplyne, že by měl Úřad (a na základě jakého klíče) posuzovat a rozlišovat, které činnosti zadavatele jsou jeho „*hlavní náplní*“ a jaké „*vedlejší náplní*“, případně posuzovat, jaké činnosti vykonává zadavatel „*běžně*“ a jaké „*mimořádně*“. Tuto argumentaci zadavatele proto nepovažuji za správnou.

76. Neztotožňuji se se zadavatelem ani v tom, že by finanční prostředky, z nichž Úřad dovodil naplnění druhé části definice veřejného zadavatele podle § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2. zákona nesloužily k financování vlastní činnosti zadavatele. Z odůvodnění účelů udělených dotací v bodech 45. až 51. odůvodnění napadeného rozhodnutí (jež vychází z přehledu přijatých dotací zaslaných Úřadu zadavatelem) vyplývá, že dotace byly zadavateli poskytnuty zejména na podporu konkurenceschopnosti členských firem zadavatele zvýšením adaptability jejich zaměstnanců a na podporu vzdělávání k prosperitě malých a středních podnikatelů.
77. Výše uvedené účely projektů přitom reflektují činnosti, jež zadavatel dle svého statutu vykonává. Ve vztahu k podpoře konkurenceschopnosti členských firem zadavatele zvýšením adaptability jejich zaměstnanců a vzdělávání k prosperitě malých a středních podnikatelů lze zmínit zejména článek 3 odst. 1 písm. c) statutu zadavatele, dle kterého „*poskytuje poradenské a konzultační služby svým členům v otázkách spojených a podnikatelskou činností*“, dále článek 3 odst. 1 písm. e) statutu zadavatele, dle kterého „*organizuje vzdělávací činnost a spolupráci s orgány státní správy v zajišťování informačního servisu a při řešení problémů zaměstnanosti*“ a článek 3 odst. 1 písm. k) statutu zadavatele, dle kterého „*podporuje zařízení k přípravě k výkonu povolání*“.
78. K výše uvedenému shrnuji, že přestože Úřad v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, že se jedná o platby (dotace), které financují nebo podporují činnosti zadavatele, už jen z názvů projektů a příp. z konkrétních rozhodnutí o poskytnutí dotace je zřejmé, že dotační prostředky byly určeny na činnosti, jež zadavatel dle svého statutu vykonává. Neuvedení této skutečnosti v napadeném rozhodnutí proto nepovažují za vadu, jež by měla vliv na výroky napadeného rozhodnutí.
79. K námitce zadavatele, že „*dotační prostředky (od státu či jiného veřejného zadavatele) zpravidla nelze považovat za skutečné příjmy zadavatele, neboť tyto jsou určeny a dále vypláceny účastníkům příslušných projektů výlučně na úhradu způsobilých výdajů*“, konstatuji následující. Jak bylo uvedeno výše, z rozsudku SDEU C-380/98 vyplývá, že „*započitatelné*“ platby (tj. platby, jež se považují za financování státem či veřejným zadavatelem ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) bod. 2. zákona) musí financovat nebo podporovat činnosti dotčeného subjektu bez konkrétního protiplnění. Výklad pojmu konkrétní protiplnění je přitom třeba hledat spíše v prostředí běžných obchodních vztahů, kdy poskytovatel veřejných finančních prostředků hradí dalšímu subjektu platbu za smluvně sjednané služby (poskytovatel si například objedná vytvoření letáků na propagaci vlastní činnosti). V takovém případě existuje konkrétní protiplnění za poskytnutou platbu. Protiplnění však nelze zaměňovat s určením účelu dotace tak, jak tvrdí zadavatel. Rozhodně není smyslem zákona ani uvedeného rozsudku SDEU, aby byly ze „*započitatelných*“ finančních prostředků *a priori* vyloučeny dotace, u nichž jejich poskytovatel určil účel, k jakému mají být využity. Ostatně,

většina dotací z veřejných prostředků funguje právě na principu účelovosti tak, aby byly veřejné finanční prostředky vynakládány řádně a smysluplně.

80. Výše uvedený závěr pak dokládají i příklady v dotčeném rozsudku SDEU C-380/98. Dle tohoto rozsudku „započitatelné“ platby, tedy ty, jež lze zahrnout pod pojem financování ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2. zákona, jsou například ceny a granty zaplacené zadavateli – univerzitě v Cambridge na podporu výzkumu nebo studentské granty zaplacené místními školskými úřady univerzitě v Cambridge na stipendia pro konkrétní studenty. Dospěl jsem tedy k závěru, že výše uvedené příklady podporují nesprávnost argumentace zadavatele, když SDEU tyto příklady označil jako „započitatelné“ platby, přestože se jednalo o dotace/granty účelově určené.
81. Stejně tak skutečnost, že zadavatel formou zadávacích řízení vybírá poskytovatele služeb vymezených v projektech a za tyto služby pak zadavatel vynakládá obdržené finanční prostředky, čímž se tyto finance pro zadavatele stávají i položkou na straně výdajové, není překážkou „započitatelnosti“ těchto příjmů. Zadavatel totiž nepředává těmto dalším subjektům finanční prostředky bez dalšího, nýbrž obdržené finanční prostředky vydává těmto subjektům za jimi provedené služby na realizaci projektů. Pokud bych opět použil konkrétní příklad, pokud zadavatel obdrží dotaci na propagaci vlastní činnosti a obdržené finanční prostředky zaplatí reklamní agentuře, která tuto propagaci zajistí, přestože se obdržené finanční prostředky objeví jak na příjmové tak na výdajové straně zadavatele, nelze popřít, že z této činnosti zadavatel profituje. Ostatně, logikou zadavatele by „započitatelné příjmy“ mohly být pouze ty finanční prostředky, které by zadavatel nijak nevyužíval (sloužily by jako jeho finanční rezerva), neboť pokud by tyto příjmy zadavatel jakkoli použil a zaplatil by jimi jakékoli služby (příp. mzdy a podobně), již by se u zadavatele projeví na straně výdajové. Navíc u druhého z příkladů uvedeného v rozsudku SDEU C-380/98, jež jsem zmínil v předchozím bodu odůvodnění tohoto rozhodnutí o rozkladu, SDEU dovedl „započitatelnost“ příjmů, přestože není možné tvrdit, že finanční prostředky „tvořily skutečné příjmy“ univerzity Cambridge (jako zadavatele), neboť skutečným koncovým příjemcem veřejných finančních prostředků byli konkrétní studenti. Posledně shrnuté námitky zadavatele proto nepovažuji za důvodné.
82. Zadavatel dále namítá, že pokud by se měla podmínka převážného financování posuzovat dopředu k objemu financování za příslušný rozpočtový rok, vedlo by to k absurdní situaci, kdy by zadavatel musel postupovat dle zákona předtím, než by mohl vědět, jaký bude za daný rok poměr jeho příjmů. Takový výklad vede dle zadavatele k výrazné právní nejistotě.
83. K výše uvedenému konstatuji, že se Úřad touto otázkou zabýval v bodech 42. až 51. odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž se závěry Úřadu se ztotožňuji a dále uvádím následující. Při určení období, které je třeba vzít v úvahu při výpočtu financování subjektu, Úřad správně vycházel z rozsudku SDEU C-380/98. V tomto rozsudku (zejména viz body 39. až 41.) SDEU dovedl, že skutečnost, zda je subjekt zadavatelem, musí být činěno ročně. Za nejvhodnější období pro výpočet, jakým způsobem je subjekt financován, je pak dle SDEU rozpočtový rok, ve kterém zadávací řízení započne. SDEU dále dovedl, že výpočet má být prováděn na základě údajů dostupných na začátku rozpočtového roku, i když jsou tyto údaje pouze provizorní. Z tohoto rozsudku tedy vyplývá, že SDEU počítá s tím, že zadavatel při určení, zda naplňuje podmínku převážného financování, nebude vycházet z konečných údajů, nýbrž z údajů, které mohou být pouze provizorní (prozatímní, předběžné).

84. Při určení údajů, zda zadavatel v roce 2011 naplnil definici veřejného zadavatele či nikoli, Úřad správně vycházel z příjmů zadavatele za rok 2010, tedy za rok předcházející zahájení výběrového řízení na veřejnou zakázku. Údaje o jeho příjmech v roce 2010 totiž zadavateli byly k začátku roku 2011 bezesporu známy a současně z nich mohl predikovat, jaké budou jeho příjmy pro rok 2011. Úřad současně správně vycházel z toho, že již ke konci roku 2010 obdržel zadavatel Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí č. OPLZZ/1.1/52/1/00032 ze dne 14. 12. 2010 o poskytnutí dotace v takové výši, že měl předpokládat, že obdržené dotační prostředky v roce 2011 překročí 50 % jeho příjmů, a tedy naplní požadavek převážného financování státem či jiným veřejným zadavatelem.
85. Přestože tedy zadavatel nemohl na začátku roku 2011 (resp. ani v době zahájení výběrového řízení na veřejnou zakázku) přesně vyčíslit své celkové příjmy, jež obdrží za rok 2011, mohl na základě údajů mu známých na začátku tohoto roku predikovat, že dotované prostředky překročí 50 % jeho příjmů, a že tedy definici veřejného zadavatele stran převážného financování pro tento rok naplní. Neztotožňuji se tedy s námitkou zadavatele, že měl Úřad případ posoudit odlišně, jelikož výklad, jenž Úřad učinil ve vztahu k pojmu převážného financování, byl proveden v souladu se závěry rozsudku SDEU C-380/98, tedy eurokonformně, přičemž vzhledem k výše uvedenému jsem ani nedospěl k závěru, že by byl zadavatel vystaven nepřípustné právní nejistotě.
86. K námitce zadavatele, že mu nelze klást k tíži skutečnost, že je právní úprava nepřiměřeným a nežádoucím způsobem vágní a nepřiliš obecná, v první řadě konstatuji, že relativní obecnost definičního ustanovení § 2 odst. 2 písm. d) zákona umožňuje pokrýt širší spektrum odlišných situací a odlišných subjektů, jež zákonodárce zamýšlel zahrnout do pojmu veřejný zadavatel, přičemž k výkladu jednotlivých ustanovení lze podpůrně aplikovat závěry v této otázce rozsáhlé judikatorní a rozhodovací praxe (na které Úřad v hojné míře v napadeném rozhodnutí odkázal). Dále zdůrazňuji, že komplikovanost posuzované problematiky není dle zákona liberačním důvodem. Zohlednit ji lze toliko při stanovení výše sankce, což Úřad v bodu 64. odůvodnění napadeného rozhodnutí učinil a posoudil tuto skutečnost jako polehčující okolnost. Námitku zadavatele proto nepovažuji za důvodnou.
87. Zadavatel dále namítá, že postupoval v souladu s Metodickým pokynem pro zadávání zakázek Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost ve verzi 1.4., který byl pro zadavatele závazný. K uvedenému konstatuji, že Úřad v souladu s § 112 zákona přezkoumává, zda zadavatel při zadávání veřejné zakázky postupoval v souladu se zákonem. Předmětem přezkumu není soulad postupu zadavatele s Metodickým pokynem pro zadávání zakázek Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost ve verzi 1.4., ani případný rozpor tohoto pokynu se zákonem.
88. Vzhledem k výše uvedenému jsem dospěl k závěru, že Úřad v posuzovaném případě správně posoudil, že zadavatel naplnil obě dvě části definice veřejného zadavatele podle § 2 odst. 2 písm. d) bodů 1. a 2. zákona a dopustil se tak spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, když šetřenou podlimitní veřejnou zakázku nezadal v některém z druhů zadávacího řízení podle § 21 zákona.
89. Co se týče uložené pokuty, zadavatel nevznášel žádné námitky. Po přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí ve výroku II. jsem dospěl k závěru, že Úřad v napadeném rozhodnutí zcela srozumitelně a správně uvedl, z čeho při stanovení výše pokuty vycházel, přičemž

nepřekročil meze správního uvážení, které mu náleží. S ohledem na výši uložené pokuty poukazují zejména na skutečnost, že Úřad mohl za spáchaný správní delikt zadavateli uložit pokutu až do výše 353 890 Kč, když v daném případě uložil pokutu ve výši 25 000 Kč, což vyjádřeno v procentech představuje 0,35 % z ceny veřejné zakázky, přičemž Úřad byl oprávněn uložit pokutu do výše 5 % z ceny veřejné zakázky. Mám tedy za to, že Úřad s ohledem na ust. § 120 odst. 2 písm. a) zákona ve spojení s ust. § 121 odst. 2 zákona stanovil výši pokuty zcela v souladu se zákonem. V ustanovení § 121 odst. 2 zákona uveden výčet skutečností, k nimž je možno při určení výměry pokuty přihlídnout. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že pro určení výměry pokuty je rozhodná závažnost správního deliktu, přičemž je zde uveden demonstrativní výčet skutečností, k nimž má být při posouzení závažnosti správního deliktu přihlídnuto. Zákon uvádí, že při posouzení závažnosti správního deliktu má být přihlídnuto zejména ke způsobu jeho spáchání, k následkům správního deliktu a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Ke všem těmto skutečnostem bylo Úřadem přihlídnuto, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí v části k uložení pokuty. Kromě toho negativní důsledky porušení zákona (tedy omezení soutěže o veřejnou zakázku) již v tuto chvíli není možné účinně zhojit způsobem, který by potenciálním dodavatelům umožnil se o veřejnou zakázku nebo její část ucházet, protože smlouva na plnění předmětu veřejné zakázky již byla uzavřena.

90. Sankce za spáchání správního deliktu lze chápat jako právní následek porušení zákona, který pro pachatele znamená určitou morální či majetkovou újmu nebo omezení jeho práva. Účelem ukládání sankce je působit na pachatele správního deliktu takovým způsobem, aby se již v budoucnosti nedopouštěl protiprávního jednání. Sankce má tak působit výchovně a preventivně. Sankce má však i reparační charakter, neboť do určité míry napravuje následek porušení právní povinnosti. Závěrem tedy shrnuji, že odůvodnění uložené pokuty jsem shledal jako přezkoumatelné, neboť se Úřad zabýval všemi skutečnostmi a okolnostmi, jak mu ukládá zákon a výši uložené pokuty jsem rovněž shledal za přiměřenou okolnostem případu.

VI. Závěr

91. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval ve věci v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech a zhodnotil veškeré písemné podklady, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
92. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona, dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Okresní hospodářská komora Olomouc, Opletalova 364/1, 779 00 Olomouc

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy